

Prof. dr hab. Bogusława Gnela
Katedra Prawa Cywilnego, Gospodarczego
i Prywatnego Międzynarodowego
Instytut Prawa
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Dominika Delczyka pt. „*Przymusowy wykup akcji. Konflikt wartości i interesów*”, przygotowana pod opieką naukową prof. dr hab. Roberta Stefańskiego

I.

Do oceny przedstawionej monografii ma zastosowanie art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2013 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.) w związku z art. 179 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm.).

II.

Wybór tematu rozprawy doktorskiej zasługuje na aprobatę. W polskiej literaturze prawniczej są co prawda opracowania, w tym dwie monografie dotyczące problematyki przymusowego wykupu akcji, ale jedna z nich została opublikowana w 2002 r. (K.Kohutek, *Przymusowy wykup akcji w kodeksie spółek handlowych*, Kantor Wydawniczy Zakamycze, Kraków 2002 r.), a druga w 2008 r. w języku niemieckim (J. Warchol, *Squeeze-out in Deutschland LPolen unedem ubrigen Europa*, Nomos, Baden- Baden, 2008). Od wspomnianej monografii opublikowanej w języku polskim upływa 20 lat, a tym czasie nastąpiły zmiany w polskim prawie dotyczące przymusowego wykupu akcji, zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego (P25/02) mający wpływ na sposób postrzegania tej instytucji przymusowego wykupu, pomimo różnych poglądów i stanowisk, wyraźnie wzmocniła się w prawie prywatnym tendencja do ochrony słabszych podmiotów, w tym akcjonariuszy mniejszościowych, oraz podjęto prace legislacyjne nad nowym trybem przymusowego wykupu akcji w grupach spółek. Te okoliczności stanowią przyczynę dyskusji nad wartościami oraz interesami związanymi z procesem przymusowego wykupu akcji *de lege lata* i *de lege ferenda*, w którą wpisuje się recenzowana rozprawa.

Problematyka przymusowego wykupu akcji jest doniosła teoretycznie i praktycznie. Wyjaśnienie konstrukcji przymusowego wykupu akcji i związanego z nim konfliktu wartości

oraz interesów może przyczynić się do usunięcia wątpliwości powstających w praktyce. Choćby z podanych wyżej przyczyn wybór tematu rozprawy jest uzasadniony.

III.

Tytuł rozprawy odpowiada jej treści, jednakże przed jej opublikowaniem, na co ze wszech miar zasługuje, warto rozważyć, czy nie bardziej adekwatny byłby tytuł „Konflikt wartości i interesów w przymusowym wykupie akcji”.

IV.

Układ pracy jest prawidłowy, brakuje jedynie wykazu skrótów. Po spisie treści następuje wprowadzenie, dziewięć rozdziałów, podsumowanie, bibliografia, w tym literatura (stanowią ją monografie i opracowania zbiorowe), czasopisma, Internet, orzecznictwo międzynarodowe i unijne, orzecznictwo polskie, orzecznictwo zagraniczne, akty prawa międzynarodowego i unijnego, polskie akty prawne, zagraniczne akty prawne, oraz inne źródła.

We wprowadzeniu uzasadniono wybór tematu pracy, jej cele, w istocie tezę badawczą, oraz zastosowane metody badawcze. Kolejność i zupełność dziewięciu rozdziałów oraz ich wewnętrzna struktura nie budzą zastrzeżeń. Podsumowanie jest prawidłowe, odniesiono się w nim do tezy postawionej we wprowadzeniu oraz zgłoszono wiele wniosków oraz postulatów *de lege lata* i *de lege ferenda*. Wykazy źródeł są również prawidłowe.

V.

Warsztat naukowy Autora rozprawy zasługuje na uznanie. Rozprawa jest twórcza, Autor posiada umiejętność samodzielnego myślenia dlatego zgłasza wiele oryginalnych postulatów. Do cudzych poglądów odnosi się z szacunkiem także wówczas, gdy nie zgadza się z nimi, a swoje stanowiska uzasadnia rzetelnie. Monografia świadczy o wiedzy Autora nie tylko w zakresie prawa cywilnego, w tym szczególnie prawa handlowego, ale także prawa unijnego, konstytucyjnego, postępowania cywilnego, a nawet prawa podatkowego. Rozważania na temat konstrukcji prawnych wzbogacone są niekiedy o rozwiązania przyjęte w obcych systemach prawnych oraz o aspekty filozoficzne i ekonomiczno – finansowe, co świadczy o szerokim spojrzeniu na zagadnienia badane w rozprawie. W klarowny sposób przedstawione zostały cele pracy oraz teza, że funkcjonowanie przymusowego wykupu akcji ma w polskim systemie prawnym uzasadnienie aksjologiczne, ale celowe byłoby zwiększenie standardów ochrony prawnej akcjonariuszy mniejszościowych. Równie klarowne są wnioski i postulaty zebrane w podsumowaniu.

W badaniach przeprowadzonych w rozprawie wykorzystano w prawidłowy sposób metodę formalno – dogmatyczną, oraz pomocniczo metodę prawną – porównawczą i historyczną. W przedstawianiu problematyki objętej zakresem rozprawy wykorzystano przede wszystkim literaturę prawniczą, orzecznictwo i akty normatywne, a także wyniki opublikowanych badań empirycznych.

Sposób dobrania i wykorzystania źródeł zasługuje na uznanie. Autor wykorzystał w rozprawie (ss. 412, w tym 321 stron tekstu) aż 752 pozycje literatury, w tym 88 w językach obcych, 130 pozycji źródeł „elektronicznych” (w tym 117 pozycji literatury, oraz np. sprawozdania, projekty i pisma). Podobnie ocenić należy wykorzystanie orzecznictwa międzynarodowego (ETPCz - 2 orzeczenia) i unijnego (TS - 8 orzeczeń), orzecznictwa polskiego (30 orzeczeń TK; 79 orzeczeń SN; 25 orzeczeń NSA; 17 orzeczeń wojewódzkich sądów administracyjnych; 41 orzeczeń sądów apelacyjnych; 9 orzeczeń sądów okręgowych, oraz 1 orzeczenie sądu rejonowego), a także zagranicznego (13 orzeczeń), łącznie 225 orzeczeń. Wszystkie mające związek z tematem rozprawy akty prawa międzynarodowego, unijnego i polskiego (łącznie 50) zostały dobrane i wykorzystane prawidłowo. Na uwagę zasługuje fakt wykorzystania w rozprawie także zagranicznych aktów prawnych (6) oraz innych źródeł (47 – w tym decyzje; interpretacje; pisma; postanowienia; regulaminy; uchwały zarządu GPW; uzasadnienia projektów aktów prawnych; wnioski i wyjaśnienia). Wszystkie źródła zostały zacytowane w 1380 prawidłowo zbudowanych przypisach.

Autor posługuje się poprawnym językiem, prawidłową terminologią prawną i prawniczą, a także ekonomiczną.

Na wysoka ocenę warsztatu naukowego i formalnej strony rozprawy nie mają wpływu nieliczne „literówki” (np. s. 207, w. 9g; s. 331, w. 3d), nieuzasadnione skróty (np. s. 39, w. 5d; s.159, w.2g; s. 171, w. 11g), bądź zbędne powtórzenia zwrotów (np. s. 119, w.10 -11g) występujące w tekście.

VI.

Zgadzam się w zasadzie ze wszystkimi wywodami i poglądami Autora wyrażonymi w recenzowanej rozprawie.

Trafne są poglądy na temat różnic między pojęciami interesu grupy spółek a interesem spółki, interesem spółki a interesem akcjonariuszy, oraz między interesem akcjonariuszy mniejszościowych a interesem akcjonariuszy większościowych, zawarte w rozdziale 1 rozprawy. W szczególności zgadzam się z poglądami, że generalnie interes spółki nie jest tożsamy z interesem akcjonariuszy większościowych (s. 31), a w sytuacji przymusowego wykupu akcji należy uwzględniać nie tylko jej interesy, ale także inne zasługujące na ochronę

wartości oraz interesy. Podzielam pogląd, że w niektórych przypadkach spółka zależna może mieć interes odrębny od spółki dominującej i nie jest to sprzeczne z naturą grupy kapitałowej (s. 35). Zgodzić należy się ze stanowiskiem, że interes publiczny czy interes spółki nie stanowią przyczyny przymusowego wykupu akcji w oderwaniu od interesu akcjonariuszy większościowych (s. 50 – 51).

Prawidłowe oraz interesujące są rozważania dotyczące ładu korporacyjnego, obowiązku lojalności akcjonariuszy wobec spółki, obowiązku równego traktowania akcjonariuszy znajdujących się w takiej samej lub podobnej sytuacji, zasady rządów większości, poszanowania praw mniejszości oraz prawa własności (rozdział. 2). Wymienione instytucje, obowiązki i zasady wyrażają wartości zasługujące na ochronę prawną, także w procedurze przymusowego wykupu akcji. Trafne są uwagi na temat ładu korporacyjnego i dobrego rządzenia, a szczególnie w kwestii różnic między tymi pojęciami oraz ich przydatności do analizy działań podejmowanych na etapie tworzenia prawa bądź już obowiązujących norm prawnych (s. 52 – 54). Zgadzam się, że obowiązek lojalności występuje we wszystkich rodzajach spółek (s. 56), ma charakter wzajemny (s. 57), a samo pojęcie lojalności jest związane z uczciwością i rzetelnością (s. 63). Podzielam pogląd, że zasada równości wyrażona w art. 32 Konstytucji ma charakter uniwersalny (s. 65), ale w zakresie równego traktowania podmiotów w tej samej sytuacji przez władze publiczne, natomiast nie ma znaczenia dla interpretacji art. 20 KSH, który dotyczy prawa prywatnego i jest adresowany do spółki i jej organów (s. 67). Trafny jest pogląd, że zasada równego traktowania akcjonariuszy w podobnej lub takiej samej sytuacji nie ma charakteru absolutnego (s. 69), dlatego przymusowy wykup akcji nie narusza zasady jednakowego traktowania akcjonariuszy znajdujących się w takich samych okolicznościach (s. 71). Natomiast wątpliwości co do zgodności z art. 20 KSH budzi brak możliwości wykupu w trybie art. 418 KSH akcji spółek niepublicznych nabytych nieodpłatnie przez pracowników, rybaków i rolników w okresie, w którym nie podlegają one zbyciu, oraz akcji należących do Skarbu Państwa (s. 71). Zgadzam się, że zasada rządów większości uzasadnia aksjologicznie przymusowy wykup akcji (s.73), ale równocześnie z poszanowaniem praw mniejszości (s. 73 – 79). Trafny jest pogląd, że w interpretacji zakresu prawa własności należy stosować dynamiczną koncepcję wykładni (s. 82 – 83).

Ocena przepisów o przymusowym wykupie akcji pod kątem ich zgodności z Konstytucją (rozdział 3) jest rzetelna i trafna. Interesujące są rozważania na temat, czy przymusowy wykup akcji stanowi formę wyłączenia oraz w kwestii wpływu orzeczenia TK z dnia 21czerwca 2005 r. (P 25/02) na sposób rozumienia w teorii i w praktyce konfliktów wartości oraz interesów w procedurze przymusowego wykupu akcji. Zgadzam się ze

stanowiskiem, że akcjonariusz nie prowadzi działalności gospodarczej, gdyż tę działalność prowadzi spółka (s. 87). Trafny jest pogląd, że generalnie przymusowy wykup akcji jest zgodny z Konstytucją, ale istota własności akcjonariuszy mniejszościowych jest naruszona wówczas, gdy nie jest zagwarantowana suma (cena) przymusowego wykupu, odpowiadająca pełnej wartości ekonomicznej akcji stanowiących przedmiot tego wykupu (s. 94 – 95). Zgadzam się, że przymusowy wykup akcji nie jest formą wyłączenia (s.100) oraz z interpretacją art. 613 par. 3 KSH (s. 105). Podzielam pogląd, że przymusowy wykup akcji w trybie art. 82 OfertaPublU powinien mieć uzasadnienie podlegające sądowej weryfikacji (s. 113 -114).

Przeprowadzenie procedury przymusowego wykupu akcji rodzi określone następstwa w postaci korzyści dla spółki lub akcjonariuszy większościowych, co wykazano w rozdziale 4 rozprawy. Zgadzam się, że przymusowy wykup akcji dotyczy nie tylko interesu akcjonariuszy (s. 119). Podzielam pogląd, że wykup lewarowy oraz przymusowy wykup akcji mogą stanowić alternatywne względem siebie formy wykupu akcji (s. 120) oraz stanowisko, że przymuszanie akcjonariuszy do brania udziału w walnym zgromadzeniu byłoby sprzeczne z naturą spółki akcyjnej (s. 123). Trafny jest pogląd, że naturę spółki akcyjnej wyznaczał związek praw z akcją, a ten został zmodyfikowany przez wprowadzenie do polskiego systemu prawnego instytucji przymusowego wykupu akcji (s. 129). Zgadzam się, że jednoznaczna ocena przymusowych wykupów poprzedzających *delisting* jest niemożliwa z punktu widzenia interesów spółek, których akcje stanowią przedmiot wykupu (s. 133).

Analiza obowiązujących przepisów prawnych, projektowanych regulacji dotyczących przymusowego wykupu akcji w grupie spółek, oraz zagranicznych rozwiązań w tym zakresie związanych z łączeniem się spółek jest prawidłowa (rozdział 5). W szczególności zgadzam się z poglądami, że pojęcie posiadania kapitału zakładowego nie oznacza posiadania w rozumieniu Kodeksu cywilnego (s. 140), oraz że ten kapitał nie jest rzeczą, a zatem nie można mówić o własności kapitału zakładowego w cywilistycznym rozumieniu, ponieważ na gruncie prawa cywilnego pojęcie własności odnosi się do rzeczy (s. 141).

Trafne są krytyczne uwagi o tradycyjnym rozumieniu koncepcji „racjonalnego ustawodawcy” we współczesnych okolicznościach tworzenia prawa (s. 142 – 144). Z tej przyczyny zgodzić należy się z interpretacją, że w spółce niepublicznej akcjonariusze nie głosujący za uchwałą o przymusowym wykupie akcji nie mogą nabyć akcji w ramach tego wykupu (s. 145). Na aprobatę zasługują poglądy, że możliwy jest przymusowy wykup akcji posiadanych tylko przez jednego akcjonariusza (s. 149), a wprowadzenie maksymalnej liczby akcjonariuszy „wyciskanych” nie byłoby uzasadnione (s. 152 – 153). Trafne jest stanowisko,

że w niepublicznej spółce możliwy jest przymusowy wykup tylko niektórych akcji akcjonariuszy mniejszościowych (s. 155).

Uzasadnione są poglądy, że przepisy o przymusowym wykupie akcji w spółkach publicznych mają charakter autonomiczny (s.158), a wobec braku wyraźnego odesłania, ich stosowanie w drodze analogii do przymusowego wykupu akcji w spółkach niepublicznych jest niedopuszczalne (s. 158 – 159), a ten wykup musi obejmować wszystkie akcje akcjonariuszy „wyciskanych” (s. 163). Zgodzić należy się ze stanowiskiem, że zmiany z 2019 r. w ustawie o ofercie publicznej zwiększyły ochronę drobnych akcjonariuszy (s. 166).

Uzasadnione są poglądy dotyczące przymusowego wykupu akcji według dyrektywy 2004/25/WE (s. 167 – 175), a w szczególności ten, że unijny i polski ustawodawca na gruncie przepisów o przymusowym wykupie w spółkach publicznych w większym stopniu chronią interes spółki, niż drobnych akcjonariuszy (s. 175).

Na uwagę zasługują pogłębione, w tym krytyczne, poglądy na temat projektowanych zmian Kodeksu spółek handlowych w zakresie nowego i specyficznego trybu przymusowego wykupu akcji w grupie spółek (s. 177 -181). Interesujące są wywody na temat ewentualnego wprowadzenia do polskiego prawa specjalnego trybu przymusowego wykupu akcji łączących się spółek i postulaty w tym zakresie (s. 184 – 185). Trafny jest postulat nowelizacji art. 82 OfertaPubl.U (s. 190 – 191).

Zagadnienia związane z inicjowaniem i przeprowadzeniem procedury przymusowego wykupu akcji mają doniosłe znaczenie teoretyczne i praktyczne. Z tych przyczyn wykazanie w rozprawie, w sposób klarowny i rzetelny, różnic pomiędzy podjęciem przez walne zgromadzenie uchwały o przymusowym wykupie akcji, a zgłoszeniem przez uprawnionego akcjonariusza żądania sprzedaży akcji, zasługuje na uznanie, podobnie jak uwagi na temat charakteru prawnego i chwili przymusowego przejścia praw do akcji na nabywcę (rozdział 6).

W szczególności zgadzam się z argumentami, które zostały przedstawione w rozprawie dla uzasadnienia trafności postulatu zastąpienia w spółce publicznej żądania sprzedaży podjęciem przez walne zgromadzenie uchwały o przymusowym wykupie akcji (s. 195). Wywody na temat podjęcia uchwały o przymusowym wykupie akcji świadczą o dogłębnej znajomości tej problematyki przez Autora rozprawy (s. 195 – 207). Na wysoką ocenę zasługuje sposób przedstawienia zagadnień związanych z ogłoszeniem żądania sprzedaży w trybie art. 82 OfertaPubl.U. (s. 207 – 212).

Interesujące są uwagi na temat przeniesienia własności akcji spółki niepublicznej (s. 213 – 219) związanego z przymusowym wykupem tych akcji. Zgodzić należy się z twierdzeniem, że spółka niepubliczna dokonując czynności przeniesienia akcji ze zbywców na

nabywców jest dzierżycielem tych akcji (s. 215), a interes spółki i prawo do godziwej zapłaty za akcje stanowiące przedmiot wykupu, nie są wartościami sprzecznymi ze sobą (s. 219).

Wywody na temat ustalania wysokości ceny i sumy wykupu w procedurze przymusowego wykupu akcji w spółce niepublicznej zasługują na uznanie (s. 227 – 239), podobnie jak te dotyczące ceny wykupu w spółkach publicznych (s. 239 – 248).

Trafny jest pogląd, że implementacja dyrektywy 2004/25/WE PE i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 w sprawie ofert przejęcia, jest wadliwa w zakresie w jakim dotyczy ceny przymusowego wykupu (s. 245), nie zapewnia bowiem uzyskania godziwej wartości akcji wykupywanych przymusowo.

Wywody zawarte na s. 248 – 261 rozprawy świadczą nie tylko o wiedzy Autora w zakresie prawa cywilnego, ale także prawa podatkowego, między innymi w zakresie podatku od czynności prawnych i podatku dochodowego.

Na uznanie zasługuje omówienie podstaw prawnych uchylenia i stwierdzenia nieważności uchwały walnego zgromadzenia o przymusowym wykupie akcji spółki niepublicznej (s. 264 – 287), a także aksjologiczne uzasadnienie możliwości kwestionowania uchwały o tym przymusowym wykupie akcji (rozdział 8).

Interesujące są wywody na temat możliwości wykorzystania powództwa na podstawie art. 189 KPC, jako środka obrony akcjonariuszy mniejszościowych przed przymusowym wykupem akcji spółek publicznych. Chodzi o sądową weryfikację okoliczności, czy zostały spełnione przedmiotowe i podmiotowe przesłanki żądania wykupu, oraz czy ten przymusowy wykup został przeprowadzony w sposób zgodny z prawem. Argumentacja, w jakich kwestiach można, a w jakich nie można skorzystać z powództwa opartego na art. 189 KPC w sprawach związanych z przymusowym wykupem akcji spółek publicznych, jest rzetelna i trafna (s. 288 – 293).

Ciekawy jest pomysł porównania przymusowego wykupu akcji z niektórymi podobnymi instytucjami prawnymi. Zgodzić należy się z poglądem, że odwrócony przymusowy wykup akcji spółki niepublicznej jest instytucją zaliczaną do praw mniejszości (s. 294), zatem w przepisach z nim związanych należy uwzględniać aksjologię tej instytucji (s. 298 – 299). Trafny jest pogląd, że przymusowy odkup akcji nie powinien być utożsamiany z odwróconym przymusowym wykupem akcji (s. 300). Wywody na temat regulacji tego odkupu w spółkach niepublicznych i w spółkach publicznych są prawidłowe (s. 301 – 313). Przymusowe umorzenie akcji, podobnie jak przymusowy wykup akcji, prowadzą do pozbawienia akcjonariusza akcji wbrew jego woli, ale między tymi instytucjami są różnice, które zostały w rozprawie wskazane w sposób prawidłowy (s. 313 - 316).

Wszystkie postulaty i wnioski zawarte w podsumowaniu rozprawy (s. 322 – 324) są efektem rozważań zawartych w jej treści i zasługują na aprobatę. Szczególnie istotne są te, które wskazują na konieczność zmian w procedurze przymusowego wykupu akcji w taki sposób, aby zapewnić godziwą wartość akcji zbywanych w tej procedurze (s. 323), oraz wskazujące na konieczność uwzględniania w aksjologii podejmowania decyzji przez spółkę także środków ochrony prawnej akcjonariuszy mniejszościowych.

VII.

Z obowiązku recenzenta pragnę jednak podjąć dyskusję z niektórymi poglądami, a także ze sposobem omawiania w rozprawie niektórych zagadnień.

Otóż w analizie kwestii z zakresu przymusowego wykupu akcji związanych z zasadą wolności prowadzenia działalności gospodarczej (s. 84 – 95) brakuje stwierdzenia, że ta wolność nie dotyczy podmiotów, które swoją działalność opierają na własności publicznej, a nie prywatnej. Być może wówczas bardziej zrozumiałe byłoby stanowisko dotyczące możliwości uproszczonego wykupienia akcji należących do Skarbu Państwa, traktujące tę możliwość jako stanowiącą: „*urzeczywistnienie zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej w społecznej gospodarce rynkowej (...)*” (s. 177).

Rozważania na temat przymusowego wykupu akcji uregulowanego w dyrektywie 2004/25/WE (s. 167 – 175) warto byłoby poprzedzić wyjaśnieniem, jakiego rodzaju harmonizacji wymaga ta dyrektywa. To ustalenie ma znaczenie dla oceny przepisów będących efektem implementowania jej postanowień do polskiego systemu prawnego.

Trudno zgodzić się ze stwierdzeniem, że Unia Europejska jest spadkobiercą prawnym Wspólnoty Europejskiej (s. 168), jest natomiast jej następcą prawnym. Prawdą jest, że co do zasady dyrektywy wiążą państwa członkowskie w zakresie rezultatu, który ma zostać osiągnięty (s.168), ale coraz więcej jest dyrektyw z klauzulą harmonizacji pełnej (zupełnej, maksymalnej), a efektem ich implementacji powinny być przepisy o takiej samej treści, jak w dyrektywie, oczywiście z uwzględnieniem instytucji i pojęć prawa państwa członkowskiego, chyba że implementacja powoduje konieczność uregulowania w krajowym porządku prawnym nowej instytucji prawnej.

W słusznej krytyce tradycyjnego pojmowania koncepcji „racjonalnego ustawodawcy” Autor nie jest konsekwentny, ponieważ odwołuje się do tej koncepcji (np. s. 147, s. 155), jak się wydaje – w tradycyjnym rozumieniu.

Wyłączenie wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tak różni się od przymusowego wykupu akcji, że omawianie w rozprawie różnic między tymi instytucjami nie

jest konieczne. Bardziej uzasadnione byłoby przedstawienie instytucji przymusowego umorzenia akcji w spółce komandytowo – akcyjnej (art. 126 par. 1 ust. 2 KSH) oraz w prostej spółce akcyjnej (art. 300⁴⁵ – 300⁴⁶ KSH). Warto nadmienić, że do wyłączenia akcjonariusza z prostej spółki akcyjnej stosuje się niektóre przepisy o wyłączeniu wspólnika spółki z o.o.

VIII.

Przedstawione w recenzji nieliczne uwagi krytyczne nie mają wpływu na ogólną, bardzo wysoką ocenę strony formalnej i merytorycznej rozprawy. Rozprawa stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, jakim jest znaczenie i funkcjonowanie konfliktu wartości i interesów w regulacjach prawnych dotyczących przymusowego wykupu akcji. Tekst rozprawy świadczy o ogólnej wiedzy teoretycznej Autora w dyscyplinie nauki prawne, oraz o dogłębnej wiedzy z zakresu prawa handlowego, będącego częścią prawa cywilnego. Autor zna również problematykę prawa unijnego, konstytucyjnego, postępowania cywilnego, a nawet prawa podatkowego, w zakresie związanym z przymusowym wykupem akcji. Rozważania na temat konstrukcji prawnych wzbogacone są o aspekty filozoficzne i ekonomiczno – finansowe uzasadniające istnienie lub rozwiązanie konfliktu wartości i interesów występujących w przepisach dotyczących przymusowego wykupu akcji. Tekst rozprawy wskazuje na umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej (badawczej) i zasługuje na opublikowanie.

IX.

W związku z powyższym stwierdzam, że recenzowana rozprawa odpowiada wymogom stawianym pracom doktorskim przez art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.) i wnoszę o dopuszczenie Pana mgr Dominika Delezyka do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora nauk prawnych.

Kraków, 14 lipca 2022 roku

